

Nürnberg og de allieredes krigsforbrydelser

Af Dr. phil. Christian Lindtner

(Manuskript til foredrag holdt af Christian Lindtner i Dansk Selskab for Fri Historisk forskning, marts 1998)

Kendsgerninger og hovedpunkter

Med mellemrum høres og læses i både massemedier og i faglitteraturen, at Nürnbergprocessen både var retfærdig og forbilledlig. Egl. var der tale om hele 13 processer, med ialt 199 anklagede, hvoraf 38 blev frifundet i Nürnberg. Kempner fx anså Nürnberg for "en milesten på folkerettens tornede vej, og et menetekel for statsmænd og politikere i hele verden" (Heydecker & Leeb, p. 11). Kempner sagde også: "und Nürnberg war fünfhundert prozentig gerechtfertigt" (Ankläger, 1983, p. 386). Men der har også fra første færd lydt kritiske røster. Disse kommer sjældent og vanskeligt til orde, og der er derfor god grund til at tage navnlig første Nürnbergproces op til kritisk revision - dvs. kildekritisk undersøgelse. Göring sagde: Der Sieger wird immer der Richter und der Besiegte stets der Angeklagte sein" (ibid. p. 103). Sagen begyndte (efter uddeling af anklageskrift) d. 20/11/45. Med de 21 på anklagebænken forhandlede i 218 dage. Der afholdtes 403 offentlige retsmøder. Anklagen fremlagde 2630 bevidsokumenter, forsvaret 2700. Retsprotokollen omfatter mere end 16.000 sider. Retten modtog 240 vidneudsagn, og 300.000 affidavitits (ibid., p. 118). 33 vidner afgav mundtlig forklaring til fordel for anklagen, 31 (samt 19 tiltalte) vidnede for forsvaret. De resterende 143 vidner afgav - uden krydsforhør - erklæringer for forsvaret gennem skriftlige svar. Mangfoldiggørelsen af alle skritstykker på fire forskellige sprog omfatter 5.000.000 stykker papir med en vægt på mere end tyve ton. Alt er optaget på stålband, 7000 plader, samt stenografisk, delvis på film. Senest foreligger dette m.m. på CD-ROM. På dommerbænken sad de fire allierede stormagter Sovjet (Nititschenko), England (Lawrence), USA (F.A.Biddle) og Frankrig (de Vabres). Hertil kommer assisterende dommere, ialt 8. - Allerede 21/11-45 erklærer alle anklagede sig uskyldige i alle anklagepunkter. Det sidste ord får de den 31. aug. 46. Dommedag er 30. sept. 46 til 1. okt. Henrettelse ved hængning (kvælning) den 16 oktober om morgenen kl. 1:01., først Ribbentrop. Også div. organisationer dømmes. Tre frifindelser. Vore kilder til viden: 1) Retsprotokollerne m.m. 2) Erindringer, noter m.v. af anklagede, anklagere, dommere, forsvarere, iagttagere m.m. Sidstnævnte giver et blik bag kulisserne før og under processen. Alt dette materiale må naturligvis behandles efter almindelige og hævdvundne kildekritiske principper (Erslev, Johannes Steenstrup m.fl.). - Forsvarsadvokat Otto Kranzbühler: " Für die geschichtliche Erkenntniss bietet...das Nürnberger Material eine wertvolle Quelle, aber eine Quelle, aus der mit grosser Vorsicht geschöpft werden muss. Es liegt im Wesen des anglo-amerikanischen Strafverfahrens, das ein Parteienprozess ist, dass jede Partei nur das ihr günstige Material zu den Akten bringt. Es gibt praktisch keine gerichtliche Pflicht zur selbständigen Erforschung der Wahrheit, und schon gar keine für die Staatsanwaltschaft...Die Anklage hat es daher...als ihr gutes Recht angesehen, jedes in ihrem Besitz befindliche Dokument und jeden ihr bekannten Zeugen, die für den eigenen Fall etwas Ungünstiges hätten beweisen können, sorgfältig vor dem Gericht und vor der Gegenseite geheimzuhalten". (Cit. Gerhard Brennecke, Die Nürnberger Geschichtsentstellung, Tübingen 1970, S. 9). - Carlos Porter viser, at mange originaldokumenter er forsvundet - hvis de overhovedet har eksisteret. Kopiers kopier. - Af de for retten fremlagte dokumenter er kun ca. 45% efterfølgende offentliggjort i dokumentationsbindene (Brennecke, S. 13). De vigtigste kilder på dansk foreligger med Anklagen i Nürnberg (Kbh. 1946, 101 s.), og Dommen i Nürnberg (Kbh. 1947, s. 133), begge med forord af dr. jur. Stephan Hurwitz. Sidstnævnte blev genoptrykt næsten uændret ved Ole Kragh (bearbejdelse, redaktion, billedudvalg) med et nyt forord af marinehistoriker Jørgen H. Barfod (s.5-12) 1982 (Stig Vendelskærs Forlag). Bogen indeholder flere misvisende billeder, udelader SHs forord, tilføjer et kort efterskrift (s. 252-253 - om selve straffuldbyrdelsen m.v., taler om Adolph (!) Hitler). Barfod skriver bl.a. "Spørgsmålet om love med tilbagevirkende kraft har vi også haft fremme (!) i Danmark, men ligesom ved Nürnbergprocessen, har man slået fast, at de forbrydelser, der var

blevet begået, så åbenlyst var forbrydelser, selv om der måske ikke havde været love og paragraffer for dem. Situationen måtte være klar for enhver af de personer, der havde deltaget i forbrydelserne, og derfor var de uundskyldelige. De formelle indvendinger måtte (s.11/12) vige for den indlysende retfærdighed." "Forbrydelserne i koncentrationslejrene og forsøget på at udrydde jøderne ved at myrde 6-7 millioner af dem er af så grusom karakter, at forbryderen ikke kan flygte fra dem" (s. 12). Endvidere foreligger Maskerne falder i Nürnberg af journalisterne Helge Knudsen og Henrik V. Ringsted (anden forøgede udg., 10.000 exx, Kbh. 1946), afsluttet maj, Nürnberg 46. Af erindringer Speer, Schacht på dansk. Gisevius, Rudolf Höss, von Hassell - Lidt hos Alf Ross i hans lærebog om intern. ret, forord til Frits Bauers bog om krigsforbr. 1945. Tamm. - Oversættelse af Artikel 6 , s. 20 ff. i Alf Ross og Isi Foighel, udg. Udvalgte domme m.v. fra Studiebog i International Ret, 2. udg. Kbh. 1984. Kritisk stillingtagen er sjælden, et par fremragende undtagelser: Hans Oehler, Er folkeretten i opløsning? (Kbh. 1951), Holger Dannis: De 1000 Løgne og de 1000 Sandheder. Massemedierne og den uofficielle Censur i Fordummelsens Århundrede. Allerød 1996.---- De allieredes forbrydelser mod det tyske folk - og det tyske folks forbrydelser mod sig selv og mod os. Nürnbergs betydning. Forbrydelser mod freden, krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden "Disse Betegnelser og en nærmere Bestemmelse af, hvad de dækker over, er fastlagt i London-Overenskomsten af 8. August 1945, som også er tiltrådt af Danmark. Ogsaa før denne Overenskomst ansaa man Krigsforbrydelser, d.v.s. Krænkelser af Krigens Love og Sædvaner, for strafbare. Derimod er den udtrykkelige Kriminalisering af Forbrydelser mod Freden noget nyt og uhyre betydningsfuldt, og det samme gælder den internationale Paatale af Forbrydelser mod menneskeheden." (1947, s. 4) "Den omhyggeligt udarbejdede Dom og det overvældende Bevismateriale hvorpaa den støttes. lader enhver Tvivl om dens Retfærdighed forstumme." (s. 5) "Alle, der har haft Lejlighed til paa Stedet at følge Processen i Nürnberg eller Dele deraf, er blevet slaaet af det umiddelbare Indtryk af Rettens Vilje og Evne til at øve en saglig og værdig Justits. Dommen, som den nu foreligger, bekræfter Indtrykket, og vil overbevise ikke bare Nutiden, men ogsaa Fremtiden om Domstolens høje Kompetance og Retfærdighedssans." Men kan eftertiden skrive under på "det umiddelbare indtryk", som synes at have præget alle danske historikere indtil vor tid? Spørgsmålet er yderst aktuelt, fordi der for tiden er stærke kræfter, som ønsker det gjort strafbart at benægte kendsgerninger, som blev fastslået af Domstolen i Nürnberg, således som det også er strafbart efter fransk lov 1990. I dag er meningene stærkt delte når det gælder bedømmelsen af Nürnbergprocessens "høje Kompetance og Retfærdighedsans". Fx US Højsteret mindedes med respekt den store process (Christian News). I de senere år -navnlig 50 år efter - er der udkommet flere stærkt kritiske værker omkring emnet. I almindelig skal bemærkes, at den amerikanske chefanklager, Jackson skrev til Truman 8.8.45: Vi må ikke tillade os selv at blive trukket ind i forhandlinger omkring årsagerne til krigen" (DGG 1996,3, s. 27). Jackson sagde også udtrykkeligt, at processen var at opfatte som en forlængelse af de allieredes krigsanstrengelser . Hvad særligt Tyskland angår, gælder ifølge Forbundsjustitsminister Fritz Schäffer, 2. januar 1961, at BRD i.f.m. Überleitungsvertrag 1955 udtrykkeligt undgik at anerkende IMTs "Krigsforbryderdomme". Dette er vigtigt at huske, når den moderne political correctness" kommer med trusler om straf i.f.m. "Verharmlosung von NS-Verbrechen" (ibid. s. 29) under påberåbelse af IMTs dom af 1. okt. 46. Som afdøde kgl. kommissarius Jørgen Lindtner har påpeget i en skrivelse til Justitsministeriet 16. okt. 96 er det afgørende, at danske myndigheder ikke lader sig forlokke til at anerkende de nuv. bestræbelser på at kriminalisere kritisk historieskrivning.

Andre bemærkninger vedr. urigtigheder bl.a:

1. Sovjetanklager Roman Rudenko bruger bl.a. som bevismateriale - foruden film (" billedskabt virkelighed", moderne begreb!) Hermann Rauschnings bog om sine (imaginære) Samtaler med Hitler - et falsum (senatspræsident i Danzig, desværre også benyttet af Ole Hasselbalch).

2. Danmarks besættelse, storadmiral Erich Raeder (cf. Veale, Crimes Discreetly Veiled, London 1958) livsvarigt (løsladt 1955) skyldig bl.a. i at planlægge og føre angrebskrig mod bl.a. Danmark. Men hvordan kan man her tale om en tysk angrebskrig mod DK, når besættelsen foregik "efter forudgående overenskomst". I Hitlers direktiv af 1.3.40 for Weser-Übung hed det bl.a. "Principielt skal det tilstræbes at give foretaget karakter af en fredelig besættelse, hvis mål er en væbnet

beskyttelse af de nordiske stater neutralitet" (Jørgen Barfod, Edele Kruchow, DK under 2. verdenskrig I, s. 14). "Det vil være DKs opgave herunder (den ny tid under Tysklands førerskab) at finde sin plads i et nødvendigt og gensidigt samarbejde med Stortyskland" skrev udenrigsmin. Erik Scavenius 8. juli 1940. (ibid. s. 54).

3. Falske, undertrykte dokumenter. En ofte citeret Hitler-tale, angiv. fra 22 aug. 39, til generalerne (dok. 003-L9. Viser sig at være et falsum (JHRXVII/1, s. 42). Undertrykt blev statssekretær Franz Schlegelbergers memorandum forår 42, hvorefter Hans Lammers, chef før rigskancelliet, informerede, at Hitler gentagne gange havde beordret den endelige løsning af jødeproblemet udskudt til efter krigen. Falske var også påstande om gasninger i Dachau, dampning af jøder i Treblinka, sæbefabrikation osv.

4. Påberåbelse af at man blot havde fulgt ordre duede ikke som forsvar skønt fx. de amerikanske Rules of Land Warfare, art. 347 siger: " Members of the armed forces are not punished for these crimes, provided they were committed on the orders or with the permission of their governments or commanders" (ibid. Irving, s. 40).

5. Især Stalin ønskede en process (som IMT, der hverken var international eller militær, men civil). Nikitchenko: We are dealing here with the chief war criminals who have already been convicted and whose conviction has already been announced by the heads of the governments". (ibid. s. 39)

6. Allieredes egne forbrydelser, bl.a bombardementer af Dresden og Hamburg etc. Selve Nürnberg var 91% udslettet (Persico, p. 39) Fordrivelsen af ca 15 millioner tyskere fra de østlige områder, hvoraf ca 2 mio. døde eller myrdedes. Hundrede tusinder af tyskere benyttedes som slavearbejdere. Englænderne sænkede tysk Røde Kors flygtningeskib i krigens sidste dage - ca. 7300 flygtninge dræbtes, især kvinder og børn (ibid. s. 39). I Yalta febr. 45 enedes de allierede om at anvende millioner af tyske civile som slavearbejdere i Sovjet, Frankrig, Belgien "som erstatning". (ibid. s. 39). For Katyn, 11-15000 polske officerer og intellektuelle gjordes tyskerne ansvarlige. I jan 45 hængtes syv tyske off. for ansvaret i Katyn. - De all. bombardementer af Frankrig og næsten alle andre europæiske lande.

7. Stor jødisk påvirkning af retten. Krigsmin Stimson: Morgenthau holdning er "Semitism gone wild for vengeance". Anthony Eden: "These ex-Germans seem to wish to wash away their ancestry in a bath of hate" (p. 41).

8. De 6 mio. stammer fra et møde Jackson havde med dommer Nathan Perlman, Dr. Jacob Robinson og Dr. Alexander Kohanski, juni 45. Robinson fra WJC sagde at 6 mio jøder var dræbt under krigen, og at han var kommet til dette tal " by extrapolation" (slutninger, gisninger, gætterier). Senere bekræftet af Höss (efter tre dages tortur). cf. Faurisson. Ideen til krigsforbryderdomstol og erstatning stammer bl.a. fra Robinson og hans broder, ifølge Nahum Goldmann allerede 42. ("The creation of Israel was made possible by the world's guilt over the Holocaust" skrev Steven A. Ludsin, i New York Times brev 25 juli 97 , se JHR jan/febr. 98, s. 48). Sikkert er det, at Murray Bernays har ansvaret for det første udkast til forfølgelse af internationale krigsforbrydere. Han var oberst i Special Projects Branch, Department of War under Henry Morgenthau, hvis opr. plan gik ud på at anvende tyske krigsfanger til slavearbejde, at eksilere alle nazister til fjerne egne, at udstede lister med navne på tyskere, der skulle skydes på stedet, at give børn af SS-mænd særbehandling: an eye for an eye ifølge Stimson. Bernay, jødiske forældre fra Litauen 1900, gift med niece til Sigmund Freud. Fra Bernay stammede tanker om "kriminell sammensværgelse" og "kollektiv afstraffelse" via organisationsmedlemskab, uanset personlig skyld (Persico, p. 17). Planen mødte en vis modstand hos Wechsler, men modtoges positivt af bl.a. Roosevelt og Jackson. Jackson (p. 26) var under pres fra en jødisk New York delegation, der ønskede at påvirke ham i valg af vidner, advokater osv., men Jackson påpegede over for dem hvor farligt det ville være om de lod det blive a "Jewish trial". - Der var fra alle sider alm. enighed om at masse mordet på 6 mio jøder var den frygteligste af alle tyske forbrydelser. - " The heart of the charter was Article 6, three short paragraphs essentially expressing the idea born in his (Bernay's) imagination eleven months before, that Nazism had constituted a

criminal conspiracy. The charter defined four crimes: conspiracy to carry out aggressive war; the actual launching of aggression; killing, destroying, and plundering during a war not justified by "military necessity"; and "crimes against humanity", including atrocities against civilians, most flagrantly the attempt to exterminate the Jews." (Persico, p. 47). - Hoettls beedigede erklæring om 6 mio. fra Eichmann (ej bekræftet) er fra 26/11-45.

9. Andre allierede krigsforbrydelser. Tyverier: Alm. kendt, at U-S-A stod for "ur-stjælende-armé". - Voldtægt, ikke kun russere, amerikanere (massevoldtægt i Freudenstadt, Stuttgart osv.), men også den franske befrielseshær i Italien: mere end 1000 kvinder fra Rom-Napoli kræver nu erstatning. Marokkanske soldater, 12.000, under general Pierre Juin, voldtog ifølge ital. forsvarsmin., 2-3000 ital. kvinder, i alder 11-86. ("POWER" 227, p.8). James Bacque: Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950. Udkom 1997: 9 mio tyskere dræbt ved udsultning, fordrivelse af de allierede i de første fem år efter krigen. Godt 15 mio. tyskere ofre for hist. største eksempel på "etnisk udrensning" - 2 mio. døde, ansvar hos Eisenhower, mod Geneve konventionen, forbød maj 1945, med trussel om dødsstraf, at civile gav fanger mad.. Cf. Other Losses fra 1989.

10. Hvornår begyndte sammensværgelsen ? 1921? Jackson? Nietzsche, Fichte? Hegel? (Brennecke, S. 13).

II. IMT afviser dokumentation for de allieredes invasionsplan i Norge - Hitler ønskede ikke at udvide krigsskueplads - og besluttede sig derfor til at værne om norsk-dansk neutralitet - det var legitim nødværge, kommende de allierede få timer i forkøbet. - IMT afviste ligeledes fremlæggelse af de tyske off. dokumenter vedr. polske grusomheder - samt dokumentation for tysk-sovjet tillægsaftale om Polens deling (dvs. russerne som også ansvarlige for "angrebskrig"). -

12. Idag, 20/3 læses i Berl. Tid. at anklagerne kræver 20 års fængsel over Papon for medvirken til forbrydelser mod menneskeheden. - Men hvad har reaktionen været mod de ansvarlige (ingen forældelsesfrist?) for de forbrydelser mod menneskeheden der dokumenteres af Stéphane Courtois et al., Le livre noir du communisme. Crimes, terreur, répression, Paris: Robert Laffont, 1997, 846 s., pris 189 F. (Vigtigste lære: at der åbenbart ikke er lighed for loven.)

En tysk historiker, dr. Heinrich Wendig, sammenfattede i halvtredsåret følgende svagheder ved IMT under femten hovedpunkter (Richtigstellungen zur Zeitgeschichte, Heft 8, Tübingen 1995, s. 47ff; cit af Dr. Rudolf Künast i DGG 1996, III, s. 29). Efter disse forfatteres opfattelse kolliderede Nürnbergtribunalet og de tolv efterfølgende processer mod følgende almindeligt anerkendte retslige grundprincipper:

1. Nulla poena sine lege (Ingen straf uden lov): Ingen kan straffes for en handling, som på gerningstidspunktet ikke var strafbar. Anklagepunkterne i Nürnberg I: Sammensværgelse mod freden, II: Forbrydelser mod freden, og IV: Forbrydelser mod menneskeheden, galdt indtil da ikke som strafbare handlinger.

2. Magtens fordeling, herunder dommernes uafhængighed. Nærmest grotesk var den kendsgerning, at forfatterne til Nürnbergs domstolsstatut (af 8. august 1945), anklagerne og dommerne alle tilhørte ét parti, nemlig de fire sejrherre, og erkendbart lod deres had til de besjrede få frit løb, istedet for at tjene retten.

3. Lighed for loven. I Nürnberg måtte kun sådanne personer anklages, som havde handlet " i de europæiske aksemagters interesse", altså i Tyskland og dets forbundnes interesse, derimod ingen som havde begået forbrydelser i de allieredes navn.

4. Muligheden for anke. I Nürnberg var ingen anke eller revision tilladt. Straffene blev fuldbyrdet umiddelbart efter domskendelsen, også dødsstraffene.

5. Straffelove skal have almen gyldighed. "Retten" i Nürnberg var en ren undtagelsesret, som aldrig hverken før eller siden blev anvendt, selv om der forelå lignende kendemærker på faktiske omstændigheder. "Retten" i Nürnberg var kun skabt med henblik på på dømmelsen af de besejrede i 1945.
6. Domme skal fældes sine ira et studio (uden had og iver). I Nürnberg fældede dommerne, fulde af sejrshad og sejrslust, dom over værgeløse besejrede under trykket fra den af de sejrende ved hjælp af mange løgne skabte verdenspropaganda. Der skete en entydig bøjning af retten.
7. Forsvaret må uhindret kunne føre forsvar for de anklagede. I Nürnberg blev forsvaret massivt forhindret, intimideret, delvis endog truet, i enkelte tilfælde blev en forsvarer anholdt.
8. Aflastende, undskyldende og sagen begribeliggjørende materiale skal kunne forelægges og bedømmes. I Nürnberg blev omfattende aflastende materiale ikke tilladt, og forsvarerne fik ikke fri adgang dertil. I særdeleshed måtte forsvaret ikke nævne Versailles-diktatet som årsag til de politiske udviklinger, der førte til Det tredje Rige.
9. Tu quoque. Den ene part aflastes, såfremt den kan påvise, at den anden part har begået samme gerning. I Nürnberg var det forsvaret forbudt at nævne sejrherrenes krigsforbrydelser.
10. En fair proces, med bedømmelse af beviserne. I Nürnberg var domstolen ikke bundet af almindelige bevisregler; den skulle gennemføre en hurtig og uformel rettergang; den skulle ikke kræve bevis for alment anerkendte kendsgerninger, men tage disse "ad notam i embeds medfør". Udsagn stammende fra de allieredes rædselspropaganda blev - fordi de angiveligt var alment kendte og dermed "indlysende" - regnet for kendsgerninger, som ikke behøvede at blive bevist. Dermed begyndte man at misbruge princippet om "Offenkundigkeit".
11. Fyldestgørende forsvar. I Nürnberg fik hver af de anklagede - med enkelte undtagelser - kun tilkendt én forsvarer - på trods af hele emnets umådelige vanskelighed og omfang.
12. Muligheden for at afvise retten eller enkelte dommere på grund af forudindtaget. I følge Nürnberg-statutten var en sådan afvisning ikke tilladt. Selv dommere, der helt åbenbart var drevet af had eller som bøjede retten kunne dømme, og dømte rent faktisk.
13. Ret efter det pågældende lands regler. I Nürnberg lagde man de for europæiske jurister uvandte regler gældende for anglo-amerikansk retspleje til grund.
14. Personlig skyld istedet for kollektiv skyld. Selv om der i folkeretten kun anerkendes den enkeltes skyld for de af ham begåede handlinger, blev hele organisationer (fx SS, SD og Gestapo) dømt og kategoriseret som forbryderiske institutioner. Princippet blev endog anvendt familivis, som i sag nr. X (Krupp-processen), hvor man istedet for den forhandlingsuegnede fader Gustav Krupp von Bohlen und Halbach anklagede dennes søn Alfred, der blev dømt og sendt tre år i fængsel.
15. Fri vidnesudsagn. I Nürnberg blev vidner sat under massivt tryk, truet med udlevering til Sovjet - hvilket betød den visse død - i tilfælde af uønskede udsagn (således vidnet Dr. Gaus), og påvirket til påviseligt falske forklaringer.

Der er idag stærke ønsker om at genoplive idealerne fra Nürnberg. FN's generalforsamling bekræftede med resolution 95(I) inden der var gået en måned efter henrettelserne "the principles of International Law recognized by the Charter of the Nuremberg Tribunal and the judgment of the Tribunal" (Persico, p. 443). Først 6. okt. 1992 stemte Sikkerhedsrådet for oprettelsen af en krigsforbryderkommission vedr. forbrydelser i det tidl. Jugoslavien. Den 22 febr 93 stemtes for oprettelsen af en international krigsforbryder-tribunal. Det dukker så op igen, når Rådet for den Europæiske Union 19-20 marts 96 vedtog en aktion vedr. bekæmpelse af bl.a "Offentlig benægtelse af de forbrydelser, der er defineret i artikel 6 i charteret for Den Internationale Militærdomstol, der er

knyttet til London-aftalen af 8. april (sic! - forkert dato) 1945..."

LIDT FORHISTORIE

Allerede okt. 25, 1941 taler Roosevelt og Churchill om "retribution". Den 13. Januar 1942 mødes repræsentanter for ni eksilregeringer i London, udsender St. James Declaration, bl.a. sigende, at den civiliserede verdens retfærdighedsfølelse kræver, at det er et hovedformål at straffe, via retten, de som er skyldige i disse forbrydelser". I juli 42 søgte denne St. James gruppe støtte fra de tre store. Den 7. okt. 42 foreslog Roosevelt og den engelske Lord Chancellor (Sir John Simon) etablering af United Nations Commission for the Investigation of War Crimes - skulle identificere skyldige, indsamle materiale osv. En UN og US joint declaration 17. dec. 42 beskyldte på avisforsider den tyske regering for en "bestial policy of extermination of the Jewish people in Europe" i overensstemmelse med "Hitler's oft-repeated intention". (Taylor, Anatomy, p. 26). Nov. 1, 43 Moskva ny krigsforbryderdeklaration, bl.a. : "The above declaration is without prejudice to the case of the major criminals whose offences have no particular location and who will be punished by a joint decision of the Governments of the Allies". ibid. p. 27. The UN War Crimes Commission (UNWCC) mødtes første gang 11/1, 44, men 30/3 44 fastslog formand Sir Cecil Hurst, at "no evidence" af "the massacre of Jews in Poland had been received by the commission". Paradoksalt - 15 mdr efter udenrigsministrenes offentlige afsløring! En hovedrolle spillede her Herbert Pell: "Herbert Pell, the United States representative to the War Crimes Commission, was the driving force behind the American assent to charge war criminals with crimes against humanity. The Nuremberg trials represent a new international moral standard for they reflect the conviction that each individual is responsible for his actions even in times of war" (Elie Wiesel i "Report to the President. President's Commission on the Holocaust. Elie W. Chairman, Sept. 27, 1979, p. 7/8). Om anklagernes stilling slutningen af maj 1945 meddeler Telford Taylor: " The blunt fact was that, despite what "everybody knew" about the Nazi leaders, virtually no judicially admissible evidence was at hand. Unless it could be found, all the care put into drafting agreements and organization plans would be wasted effort". (Anatomy, p. 49)

LIDT OM FREMTIDEN

Nürnberg er fremstillet som forbilledlig sidenhen - dog især mod tyskere, ikke mod de allierede. Således mod fx Eichmann 1961, Auschwitz Frankfurt proces 1965.- Nu synes turen at været kommet til Saddham Hussein. - Mod Papon, tidl. politipræfekt i Bordeaux: En af de tre advokater for Ligue des droits de l'homme udtalte bl.a. : " justice a été rendue à Nuremberg en 1946, à Jérusalem en 1961 (procès Eichmann), à Lyon en 1987 (procès Barbie), à Versaille en 1994 (procès Touvier) et il n'y aura pas de fausse note, pas de tache à Bordeaux" (France-soir - DH - 3, Samedi 14 mars 1998 "Calomniateur"). Udenrigsmin. Helveg Petersen 1997 i FN's Menneskerettighedskommission: "Menneskerettighedsforkæmpere er en persongruppe, som har særlig behov for og krav på beskyttelse... (Michael Witte, JP-Kronik 10.3.98). Den 25 nov. 97 krævede /foreslog Fred. Dahl, Norge, ved foredrag RUC (jvf. Uffe Østergård, JP-kronik 10/5/98) straf over kommunister som over nazister. Dahl, revisionist, anbefaler Irvings Goebbelsbog overs. til norsk.

Article 6. --bl.a a. Crimes against peace, war crimes, crimes against humanity ---
leaders...participating in the formulation or execution of a common plan or conspiracy to commit any of the foregoing crimes are responsible for all acts performed by any persons in execution of such plan. (Dansk overs. apud Ross, Foighel, s. 20 ff. op cit. supra)

Article 19. The Tribunal shall not be bound by technical rules of evidence. It shall adopt and apply to the greatest possible extent expeditious and nontechnical procedure, and shall admit any evidence which it deems to have probative value.

Article 21. The Tribunal shall not require proof of facts of common knowledge but shall take judicial notice thereof. It shall also take judicial notice of official governmental documents and reports of the United Nations, including the acts and documents of the committees set up in the various allied

countries for the investigation of war crimes, and the records and findings of military or other Tribunals of any of the United Nations. (Telford Taylor, Anatomy, 1992, p. 651).

Dansk Selskab for Fri Historisk Forskning. www.holocaust.nu